Нова одіж цісаря.

(Казка)

Давно, дуже давно жив в далекому краю один цісар, який так богато гроший видавав на свою одіж, що усі доходи, які мав, ішли виключно на се, щоб як найгарнійше пристроїтись. Він не любував ся ні в военному ремеслі, ні в ловах, ні в подорожах. Одинокою его приємністю було гарно приодягатись. На кожду пору дня мав він осібну одіж і як звичайно про цісарів кажеть ся — вони на раді або у своїй канцелярії, так про него говорено звичайно — цісар в ґардеробі.

У великому місті, де жив цісар, житє плило бистро. Кождого дня являлось на цісарському дворі чимало людий за ріжними справами. Одного дня зайшли туда два обманці. Знаючи про цісаря, що він любить бути усе гарно приодітий, представились вони ткачами та заявили, що можуть виробити для цісаря таку одіж, якої еще ніхто не мав і не бачив. Правда не мало бути се нічого надзвичайного, але одіж ся мала мати прикмету, що хто еї надів ставав не видимим для кождого, хто не гідний свого уряду, або хто великий дурак.

— Такої одежі мені дійсно треба — подумав собі цісар.

— Коли я надіну на себе таку одіж, то буду міг знати, котрий з моїх урядників є гідний свого уряду та зможу легко розріжнити розумних від дурних. Так, такої одежі мені сейчас потреба.

І видав сим обманцям богато гроший, щоб сейчас зачинали роботу. Зараз приладжено два ткацькі варстати і обманці почали свою працю. Вимахують руками, наче б то робили, а тимчасом на варстаті не було ані одної нитки. Другого дня рано зажадали вони найлучшого шовку і найчистійшого золота. Усе те однак поховали до своїх кишень та працювали дальше при пустих варстатах до пізної ночи.

— Бажав-би я знати, як далеко поступили вже з роботою мої ткачі — думав собі цісар, але рівночасно пригадав собі і на те, що не гідний свого уряду або дурак не може сего бачити, На щасте прийшла йому гадка, що він не потребує сим журитись бо може когось другого післати, щоби пересьвідчитись, як поступає робота. А тут усі люди в місті знали уже, яку силу має мати ся одіж і кождий був дуже цікавий на се.

— Пішлю до ткачів свого старого, чесного міністра — подумав цісар — він се найлучше оцінить, як поступає робота: Він і розумний і ніхто лучше від него не сповняє свого уряду.

І пішов старий добряга — міністер у комнату, оба ткачі мали сидіти за роботою. Прийшовши, не побачив міністер нічого.

— А сеж що? — подумав — і очам своїм не хотів вірити.

— А же я нічого не бачу!

Оба обманці просили його тимчасом приступити близше та приглянутись роботі. І почали показувати йому на столі полотно, якого не було, почали мовби розкладати а старий міністер дививсь та кивав головою, що усе справді як найгарнійше. А в дусі думав собі: — Чиж би я справді був дурний, або не гідний свого уряду? Ні, се не може бути, до сего годі признатись!

А обманці питали:

— І якже вам подобалось, чи не чудові краски, дивіть!

Міністер мовби з нехотя промовив: — О, так, хороше, дуже хороше, я усе те мушу сказати цісареви, щоб знав про се. Він мене післав за сим.

Дуже нас тішить, що ми удостоїлись похвали з ваших уст; ми певні, що й цісар те саме скаже, коли побачить.

Після того бманці зажадали еще більше гроша, шовку й золота, поховали те все до кишень і знов працювали при порожних варстатах.

По якімсь часі цісар післав другого міністра, щоби приглянув ся роботі і довідав ся, коли вона покінчить ся. І з сим міністром поступили обманці як з попереднім. І сему показували роботу, якої не було розтягали тканину, розпитувались, чи хороші краски, зовсім так як з першим міністром було.

І сей не хотячи признатись що він дурний, або не гідний свого уряду, прилакував обманцям.

Тимчасом по місті говорили про чудову тканину на одіж для цісаря.

Та захотів сам цісар побачити роботу. Взяв з собою усіх своїх достойників, обох міністрів, що вже там були і усі ніщи оглядати ткачів. Прийшовши в комнату, застали обох обманців при праці. Вони звивались дозкоги его на, вимахували руками, удаючи, що дуже працюють.

— Чиж се не чудове? — спитали оба міністри, які вже знали сю дивовижу. — Дивіть, Ваше Величество, які тут гарні краски як хорошо переплітані. Вам будуть сего завидували. І показували по столі руками, думаючи, що хоч вони нічого не бачуть, але другі можуть добре видіти.

Але ні цісар, ні прочі урядники не бачили нічого.

— Якто? подумав цісар — чиж і я був би дурний і не гідний свого престола? Я ж не можу нікому про се казати. Що подумав би нарід про мене?

О, — тканина дуже хороша! закликав цісар, удаючи, що усе йому подобалось. Вона дуже мені припала до вподоби.

І кивав головою, розглядаючись по столі, на якому нічого не бачив.

Те саме говорили й другі, захвалюючи гарний виріб. І порадили цісареви, щоб сю нову одіж надів на себе в часі великого двірського торжества, яке вскорі мало відбутись.

Цілу ніч перед торжеством, працювали обманці, щоб кождий знав, як їм залежало на викінченю роботи. Над раном прикликали слуг і казали їм забрати готову одіж. Прийшли слуги і разом з ткачами понесли нову одіж, та почали ніби одягати цісаря. Виконували при сім такі рухи, як би закладали на плечі, вдівали рукави і усе, як робить чоловік, одягаючись. Ні слуги, ні инші присутні не сказали ні словечком про се, що вони нічого не бачуть, бо кождий боявсь за себе.

Коли вже цісар був приодітий, сказали обманці двом слугам придержувати конець одежі і так вийшли усі на двір, де чекали прочі гості, готові до походу.

І усі, не хотячи зрадитись, прихвалювали одіж, говорячи:

— Як гарно зроблена ся одіж, як добре лежить які чудові краски.

Так пішов цілий похід на місце, де зібралось чимало народу. І весь нарід почав хвалити гарну одіж цісаря, видаючи радісні оклики,

Аж тут де не взялась мала дитина, яка побачила цісаря, і закликала невинно:

Таж він не має на собі одежі.

А цілий нарід почувши се, закликав й собі:

Він справді нічого на собі не має, він дурний негідний цісарського престола.

. . . . . .

І цісар мусів покидати свій престол, бо не був гідний сего уряду...

Господарські поради.

Дуже добрим средством,

на вигублене черваків на капусті добра є гнила картофля. Гнилі картофлі кладе ся до бочки і наливає ся їх водою; по двох менше більше неділях, настойом тої води скрапляє ся в кількох місцях заражену черваками капусту.

В тій воді з гнилих картофель є бактериї котрі забивають черваки гусільниць.

Конвульсії у дитини

Коли дитина дістане конвульсій, треба її сейчас вложити до теплої купелі в убраню, і держати там доти, доки конвульсії не устануть. Така купіль приносить сейчас поміч. Опісля треба здійняти мокру одіж і дитину положити до ліжка. Дати їй ложочку солодкої оливи.

Що робити, аби олива не густіла.

Щоби олива до води не густіла, вистане до фляшки всипати ложачку столової соли. Природна річ, що опісля таку оливу можна уживати лиш до таких страв, що требують соли та кромі сего уважати, щоб сї страви не були пересолені.

Средство проти випаданя волося.

Одну часть реценового олійку з пятьма частинами доброї „brandy" (пр. шкляночка олійку і пять таких самих шкляночок води, тоді натирати горівки), добре се вимішати і замоченою губкою в тій мішанині добре натирати голову. Одна до дві ложочки мішанини вистане на одно натиране. Поміч знаменита.

Щоби свині примудити до їди.

Часто буває що свині не хотять правильно їсти і задля того не одна ґаздиня клопоче ся. Передовсім треба уникати того щоби свині за много або за часто діставали корм, бо они відтак переповнюють собі жолудок і псують собі. Найлутшим средством щоби опять свині мали охоту до їди, то треба їм подавати солоний овес. Треба дати вівса в цебрик і соли. На оден літер вівса дві ложки соли. Тоє обливає ся такою самою скількостію води, щоби она аж виставала поза овес. З верха накриває ся цебрик старою веретою. По двайцяти годинах овес втягнув і сіль і воду в себе і тепер по малих порціях дає ся свиням до корита.

Той корм привертає свиням опять охоту до їди і опять вертає радість і супокій трудячої ся ґаздині.

На відмороженє.

Так сьвіже як і давне є дуже добрим і певним средством а при тім дешевим є відвар з іголок ялини або смереки. Шпильки (чатини) гиварує ся з [illegible] в воді, тоді [illegible] відціджує ся, скоро витигне і є літний. відмороженій член купає ся в нім через чверть години. Таку купіль треба повторити три рази денно, огріваючи відвар за кождим разом, щоби був літний. Оден і той сам відвар можна уживати через кілька днів. Уже по двох днях буде полекша.

Перестуда рогатої худоби.

В осени при надходячому зимні, худоба дуже часто перестуджуєть ся, а ознаки тої перестуди називають ся звичайно нежитовою (катаральною) пропасницею. Горячка, запалене оболонки ніздряної як також виплив воднистий з ніздер — суть звичайними проявами хороби.

При очевидній немочи і отяжілости відплив з носа робить ся жовтим часто кровавим, а на болонці носовій і писковій виступають червоні і фіолетові плями. Зьвірина є неспокійна, трясеть ся, а в хвилї найвисшої горячки відпадають кусники болонки слизової враз із надпсованим відпливом.

При лїченю горячки треба передовсім худобину приміститн в теплій, від перетягів захороненій стайні; наслідно прикрити еї дергою і давати легкостравну пашу, складаючу ся з муки, розбовтаної у воді і заправленої дрібкою сільної кислоти. Попри се поручаєть ся оклади з глини і оцту на карку, голові і підставі рогів, як також лївативи з миляної води; в случаях розвільненя треба давати опіум.

ДОПИСЬ.

Ethelbert Man. Nov. 17.

У 45 ч. К. Ф. П. Б. фармер з Ethelbert розбрехав ся так гарно. що справді, хто не знає нічого про Ethelbert, подумувби, що то справді воно так і є, що П. Б. фармер мусить бути щирий патріот і будь що будь працює для народу. і поступає лише правдивою дорогою, а що незадале то оминає. Але коли придивити ся близше, то справа цілком інакше стоїть. Перше; не єзгідне з правдою, що кон ервативний клюб пропав і уже его на Ethelbert нема, по заяк клюб стає чим раз сильнійший і вже тепер має поверх 50 членів, клюб ми заложили тому що хочемо поперти консервативну партію при слїдуючих виборах. Показ ку маємо що се є нашим обовязком поперти партію, котра нам прихильнійша, котра не витонить руських учителів з шкіл, як се лїберали зробили у Альберті.

Ми яко горожани Канади маємо повне право брати участь у канадийській полїтицї без чійного небудь позволеня, а також маємо право думати і робити, по нашій волї, без вашого розказу.

Що до Жида, то не кон сервати [illegible] но ставити, але вам подібні патріоти котрі післали дві петиції щоби его на судию поставити. Першу петицію уневажнили, але коли отримали другу, то уже був добрий доказ що люде его хочуть, розуміє ся Іванки жидівські. Коли ми довідали ся про все, то аж тогди зачали збирати петицію проти Жида, і то не вашим трудом позаяк ви і нині боїте ся Жида, щоби его не образити. Чи богато ви. П. Б., зібрали підписів? Ні, ви ані трошка не потрудили ся, а в К. Ф. пишете: Ми збирали підписи. Дальше, як ми заслали петицію до Hughsa, Жидови донесли его Іванки і він боячи ся, щоби его не скинули знайшов 12 Іванків, котрі підписали петицію і зложили присягу та заслали до Hughsa, що вони не підписували петиції, щоби его скинути, а як підписували, то незнали нащо, і що хочуть, а, би Жид і на далї остав ся судією. Ну, і хто тут винен?

Хиба усе консервати наробили? Після вашого розуму та за слоту і за посуху також консерватів винувати. Чоловік жінку як набє. свині бараболю порють, худоба загине, — то також конс. винні?

По вашій думці то коли Українець не є, лїбералом, то він не може бути Українцем? Коли лїберальна партія нас доче то ми еї за то маємо попирати, бо в противнім случаю ви готові нас зрадниками назвати... Що за іронія! куди повернись, то все знайдеш лїберального аґента. Їх більше є, як самих лїбералів. Вони полїтекери; їм усе вільно, бо вони так хочуть. Вони хіба одні потрафлять чоловіка обчернити, накидають ся на всїх хто лише не лїберал, називаючи всякими словами...

Також і на Hughsa накидали ся без жадної причини. Воно було би досить добре виказувати его блуди, але аж тогди як він їх зробить, але накидати ся на чоловіка лише тому, що він консерватист, се хиба підла людина потрафить і ми вам не дуже дивуємо ся. Прийде час і ви подивите ся на обі партії троха лїпше, а тогди пізнаєте свої блуди, котрі ви тепер поповняєте

Комітет Клюбу.

За 1 доляра!

пішлемо Вам всї числа гумористичної часописї

„Жало"

які вийшли від Нового Року і які ще вийдуть до кінця року.

Є що читати! Богато там веселих образків, віршів, повісток і жартів!

Користайте з нагоди! Спішіть ся з замовленем.

Гроші посилайте на таку адресу:

Адміністрація часописї „ЖАЛО" у Львові, ул Окшинського 14.

Zalo, Lemberg, Austria)

Europa